

Πάνω στο γράμμα σου στάθηκα με πολύ σκεπτικισμό αγ. μου.

Ένα κομμάτι της ζωής που μοιραία τραβά το δρόμο της ζωντανά και σκληρά είναι κι' αυτό.

Στην πορεία της τίποτε δεν μπορεί να αντισταθή, ούτε και εμείς οι ίδιοι.

Δεν είναι αντίπαλοι το κορμί (η ύλη) και το πνεύμα, όσο και αν το όνειρο μιας ήσυχης ζωής μπορεί να μας κάμει να πιστέψουμε.

Το πνεύμα στέκει παντού και πάντοτε κυρίαρχο και για τους άσημους της ζωής και για τους ξέχωρους.

Όσο και αν οι πρώτοι λίγο νιώθουν τους δεύτερους αυτούς που κεντρισμένοι από την ΙΔΕΑ τραβούν μπροστά, όμως κάποτε κάποια αχτίνα περνά τα σκοτάδια της ψυχής τους {...}

Κάποια αναλαμπή θα φωτίσει κι' αυτών το μυαλό κάποιος στεναγμός θα κρυφανθίσει στα στήθη τους, κάποια φουρτούνα θα τους ταραξεί.

Ίσως να μην έχει τη δύναμη να τους συνεπάρη πέρα για πέρα όμως αναμφισβήτητα θα τους σπρώξει σε μια παρόρμηση.

Μακαρισμένοι αυτοί που τους δρόμους πρωτανοίγουν.

Ευλογημένοι αυτοί που τους ακολουθούν.

Καταραμένοι όσοι...

Όμως για την γη θα σου μιλήσω τώρα αγαπητέ. Τη γη που κρύβει μέσα της τα πιο μεγάλα μυστικά και μαζί με αυτά το πιο μεγάλο. «Τη γοητεία που δίνει η δύναμη της ύλης της στο πνεύμα των όντων της». Τίποτε δε με έδεσε πιο πολύ από τούτο το δεσμό.

Κι όταν λειτουργός σε κάποιο ξέχωρο δημιουργήμα ρίζωνα τα δένδρα πάνω σε μια γη που ποτέ δε την πίστεψα με κανένα τρόπο δική μου, πάντα ρίζωνε μέσα μου και η πίστη πως πλάι στη δημιουργία έκαμνα και ένα ανοσιούργημα.

Επαναστατημένο στεκόταν το πνεύμα.

Ανήθικη του φαινόταν η δημιουργία.

Βραχνάς του στεκόταν το φούντωμα του πράσινου πάνω στην κατάξερη γη.

Ναι! Πάντα ονειρευόταν ένα φούντωμα. Μα όχι τέτοιο.

Το θελε σφιχτά ταιριασμένο μέσα σε κάποια άλλα καλούπια.

Δεν ξέρω αν θα με χαρακτηρίσεις υπερβολικά ευαίσθητο.

Ίσως να μη κατάλαβες πόσο πάντα με πείραζε το γεγονός ότι τους κόπους και τους μόχθους μας, τους κόπους και τους μόχθους όλων μας που πληρωνόντουσαν με τρεις ψωφοδεκάρες - διστακτικά αν όχι άκαρδα και αυτές δοσμένες θα ερχόντουσαν να τους χαρούν...

Πρόσεξε. Δεν μνησικακώ. Όμως ν' αγωνισθή πρέπει ο καθένας.

Να πλάση ο ίδιος κάτι και με το κορμί με την καρδιά με το πνεύμα με το γέλιο να το χαίρεται.

Όχι να πνίγει τη χαρά η πίκρα και στο μόχθο τη μοχθηρία να σου αντιτάζουν.

Τά 'χαμε πει πολλές φορές αυτά. Δεν ξέρω όμως αν με ένοιωθες.

Θα σου συμπληρώσω όμως τις σκέψεις μου. Δεν με μοιάζει αν αυτός που θα χαρή την αγαλλίαση του σύνδεσμου της ύλης γης με το πνεύμα γη θα σταθή μόνο στα ωφέλη που προσπορίζεται η υλική πλευρά ή έχει τη δύναμη να νιώση πέρα για πέρα και τη χαρά της υπέρτατης έξαρσης που χαρίζει η πνευματική.

Απλούστατα ο ένας ζη πιο πολύ, πιο έντονα, πιο πλατειά, πιο θεϊκά (αν το δέχεσαι) μια κατάσταση της οποίας ο άλλος αδράχνει μόνο ελάχιστες πτυχές.

Όμως ζουν και οι δυο. Ζουν αληθινά, ζωντανά, σκληρά, και χαίρονται ο καθένας με το δικό του τρόπο.

Να γιατί δε νοιάζομαι αν τη γη αυτή τη ζουν Τούρκοι για Έλληνες, Εβραίοι, για...

Εκείνο πούχει αξία είναι να τη ζουν αυτοί που τη ποτίζουν με τον ιδρώτα τους και να περπατούν πάνω της ελεύθεροι, διαφεντευτές της, κυρίαρχοι της.

Ν' αναπνέουν περήφανοι τον αέρα της που νάνε αέρας δροσιάς, ομορφιάς, λεβεντοσύνης, όχι πνίχτης.

Ίσως να σου φανεί σαν κατάρα που κανένας δε στέρωσε ποτέ σε κείνη τη γη που και εμείς πατήσαμε κάτω από τέτοιες συνθήκες.

{...}

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΥΠΡΟΥ - ΑΡΧΕΙΟ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΑΤΣΗ